Dissabte 26 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,17-24): En aquell temps, retornaren els setanta-dos, dient amb goig: «Senyor, fins els dimonis se'ns subjectaven en el teu nom!». I els digué: «Veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Mireu que us he donat potestat de trepitjar serpents i escorpins, i sobre tota potència de l'enemic; res no us farà mal. Tanmateix, no us alegreu perquè els esperits se us subjecten, més aviat alegreu-vos perquè els vostres noms estan escrits en els cels».

En aquella mateixa hora exultà en l'Esperit Sant, i digué: «Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i prudents, i les has revelat als infants. Bé, Pare, perquè així ha esdevingut plaent davant teu. Totes les coses m'han estat donades pel meu Pare. I ningú no sap qui és el Fill sinó el Pare, i ningú no sap qui és el Pare sinó el Fill i aquell a qui el Fill ho vulgui revelar».

I girant-se vers els deixebles, digué a part: «Benaurats els ulls que veuen el que vosaltres veieu. Perquè us dic: molts profetes i reis volgueren veure les coses que vosaltres veieu i no les veieren, i sentir les coses que sentiu i no les sentiren».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Exultà en l'Esperit Sant, i digué: 'Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra'»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'evangelista Lluc ens narra el fet que porta Jesús a agrair al seu Pare els beneficis atorgats a la Humanitat. Regracia la revelació feta als senzills de cor, als petits en el Regne. Jesús mostra la seva alegria en veure que aquests admeten, entenen i practiquen el que Déu fa saber a través d'Ell. En altres ocasions, en el seu íntim diàleg amb el Pare, també li donarà gràcies perquè sempre l'escolta. Lloa aquell samarità leprós que, guarit de la seva malaltia —juntament amb altres nou—, retorna només ell cap on es troba Jesús per agrair-li el benefici rebut.

Sant Agustí escriu: «Quina cosa millor podem portar al cor, pronunciar amb la boca, escriure amb la

ploma, que aquestes paraules ‘Gràcies a Déu’? No hi ha cosa que es pugui dir amb major brevetat, ni escoltar amb major alegria, ni sentir-se amb major enlairament, ni fer amb major utilitat». Això ho hem de fer sempre amb Déu i el proïsme, fins i tot pels dons no coneguts, com escrivia sant Josepmaria Escrivà. Gratitud amb els pares, els amics, els mestres, els companys. Amb tothom que ens ajudi, ens esperoni, ens serveixi. Gratitud també, com és lògic, amb la nostra Mare l'Església.

La gratitud no és una virtut gaire “gastada” o corrent, i, en canvi, és una de les més agradables d'experimentar. Hem de reconèixer que, de vegades, tampoc no és fàcil de viure-la. Santa Teresa afirmava: «Tinc una condició tan agraïda que em subornarien amb una sardina». Així ho han fet sempre els sants. I ho han fet de tres formes diverses, com assenyalava sant Tomàs d'Aquino: primera, amb el reconeixement interior dels beneficis rebuts; segona, lloant externament Déu amb la paraula; i, tercera, intentant recompensar el benefactor amb obres, segons les pròpies possibilitats.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No són les riqueses ni la glòria el que reclama el cor del nen petit; allò que demana és amor. No puc fer més que una cosa: estimar-te, oh Jesús!» (Santa Teresina de Lisieux)

- «A qui ho vol revelar el Fill? La voluntat del Fill no és arbitrària. El Fill vol implicar en el seu coneixement de Fill a tots els qui el Pare vol que participin d’Ell. Però, a qui atreu el Pare? No als savis i entesos, sinó a la gent senzilla» (Benet XVI)

- «(...) Tota la pregària de Jesús és en aquesta adhesió amorosa del seu cor d’home al ‘misteri de la voluntat’ del Pare» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.603)